

och lust att lära. När du en gång läser det här, kommer du då att känna att jag har lurat dig, ljugit för dig som med sjöbodstaket? Kanske har du själv blivit en vuxen man när du läser de här raderna, kanske kommer du aldrig att bry dig. Kanske kommer du först att förlora mig, och därefter sorgen som du aldrig förstod, och sedan bara minnas trösten och tryggheten hos en man som du kallade pappa och som lovade dig att allt skulle gå bra, ända tills du trodde honom eftersom du inte visste bättre, och eftersom allt är bättre än förtvivlan. Det kan hända.

Tänk, jag vet inte vem du är, jag som känner dig så väl. Jag vet inte vad du kommer ihåg, du som inte kan glömma.

Båten kan iallafall vänta till i morgon! Och sjöboden, som har stått där i storm och sol och snö sedan, ja innan vi bägge föddes, kan inte den också vänta? Till hösten, eller till nästa år? Kan inte disken och läxorna och Barn-TV och alltihop bara vänta?

Jag frågar inte för att jag förväntar mig eller tror att du har ett svar att ge mig. Jag frågar för att också jag blir ställd och full av tvivel. Jag frågar eftersom jag inte alltid vet vad som är viktigast, eftersom det stora och det lilla går över i varandra. Jag frågar för att tiden går, men ibland står den helt stilla, och det finns så mycket jag skulle ha använt den till. Jag frågar eftersom kär-

leken är stark och sorgen är djup, och eftersom båggetar så stor plats att jag inte riktigt vet var jag ska göra av dem.

Jag frågar eftersom jag ser dig, en varm sommar-dag, sitta i gräset en oändlig tid och betrakta en maskros, gul som en äggula, och jag vet inte vad du tänker. Jag ser att dina läppar rör sig medan du omständligt plockar blomman i bitar, men jag vet inte om det är ord, eller vilka ord du viskar. Jag vet inte ens om det är glädje, en liten lycka jag tycker mig spåra i din blick, eller om det är något annat. Ett behov av att förstöra, kanske att noggrant och omsorgsfullt riva i stycken? Ett behov av att avslöja blommans innersta kärna, tränga in i dess väsen? Eller ingenting, en tomhet som inte ens är tanklöshet, inte ens tankeflykt?

Jag frågar för att jag en gång tog med dig på cirkus. Du var åtta år och hade glatt dig i flera dagar, var bländad, uppspelt av spänningen, ljusen, färgerna och ljuden. I pausen köpte vi sockervadd och fick vara med där bakom för att se på djuren, och du tjtade dig till ett grönt ljussvärd, och så bar det av in igen till trapetskonstnärer och dresserade elefanter. Småningom såg jag att det blev för mycket för dig. Gradvis förlorade du eller gav upp intresset och blev sittande med blicken vilande i knäet, eller på det röda ljussvärd som flickan i sätet bredvid hade; även när jag försökte få dig att lyfta blicken mot hundarna som

hoppade genom ringar av eld, och flammorna som sprutade ur fakirens mun. I bilen på väg hem frågade jag dig om det hade varit roligt, och du svarade att det hade varit fantastiskt. Jag frågade dig vad du hade tyckt bäst om, och du svarade utan ett ögonblicks tvekan, att det var de två clownerna med bollen. Då sa jag ingenting, för en plötslig smärta högg i mig. Det var, kära Gabriel, inga clowner med boll på programmet den dagen. Det du mindes bäst av din första cirkusupplevelse var någonting som inte hade hänt. Clownminnet hade du antagligen fått från ett TV-program, eller från något prat om cirkus du råkat höra i skolan. Den sortens information arkiverar du av allt att döma automatiskt och antagligen omedvetet, för att kunna leverera ett »korrekt« svar senare, ifall någon frågar när dina tankar är upptagna på annat håll, eller i dvala, eller vad vet jag.

Din syster sa en gång att om man har glasögon måste man ta av sig dem för att kunna beskriva dem. Hon hade alldeles rätt, och detsamma gäller människor. Ingen kan se sig själv eller förstå sig själv ensam, utan avstånd. Därför vill jag berätta för dig om oss, om vårt liv, om problemen du arbetar med och som vi inte alltid kan hjälpa dig med. Jag vill försöka göra klart för dig vad som är fint och vad som är svårt, och jag får se om jag klarar av att sätta ord på sorgen. Jag ska försöka att visa fram dig, Gabriel, dig och oss och

vårt landskap. Kanske kan det hjälpa oss att förstå lite mer om var vi är, och varför, och vilka.

Jag har tänkt att det här kan vara farligt, för ibland händer det att man kan sluta ögonen och hoppas att det onda ska vara borta när man öppnar dem igen, och om jag skriver om de här sakerna kommer detta inte längre att vara möjligt. Det skulle vara som att avslöja en hemlighet. Men så har jag tänkt att hemligheter är det egentligen ingen vits med att ha ensam, eftersom man då inte har någon att prata om dem med. Och om man inte har någon att prata med om sina hemligheter, någon att dela dem med, då är det precis som om de inte finns, och vad ska vi med hemligheter till som inte finns?